

Ó sem volt örökéletű, hiába kezdődött a legendája Podolinnál.

Májusban nekem mtndig egy óbudai kisvendéglő is jelent a világra való csodálkozást — üzemel-e még a Kéhli? —, ahol a márványtábla Krúdyra emlékeztet: itt szokott üldögetni barátaitval. Ki vitte a hirt, május tizenkettedikén, pénteken délelőtt, hogy element. Hitték-e? Vajon mennyit ivott abból az üveg zöldszilvániból, amit előző nap vett, talán delután, talán estefelé. A villanyt kikapcsolták nála, gyertyánál írt, reménykedve a csodában. De a csodák nem érkeztek el, az orfeumi táncosnók se, hogy megmentésék; az elhagyott asszonyok sem szenvedtek, nem is igen tudhattak az óbudai, Templom utcai gazdaházról, széles kapubejárataról, ahol a lovasszekerek kocsisai sűrűn káromkodtak, elkerülve a finomabb kifejezéseket, pláne akkor, amikor a kerék vasa a fal sarkát kőszörülte le, téglát mozdított.

Morogtak bent a kocsisok, a bajuszos, széplelkű férfiak a gránitköves és keramitkockás udvaron, később a kocsisziben. Szindbád a kapu melletti szobá-

Krúdy úr kocsiján

ban, a bal oldaliban lakott — kedvelte a furcsaságokat —, szemközt a terpeszkező Korona vendéglővel, dobásnyira a Mókus utca huszonkettes számú háztól, a Kéhli ajtajától, amit gyakran nyitogattak ábrándos ifjak és kiszáradt torkú mesteremberek, öntözve gégejükét jóféle borral, legyintve arra, amit a kocsisok mondtak: amott a gazdaház épületének gerendáit nagyon eszi a szű, a pincelejárónál pereg a vakolat, lazulnak a keramitkockák.

Szindbád kocsiján ülök, balról Anton, a vén pincér szalonnázik, aztán egy rác kocsáros törli zöld kötevényébe a kezét, jobbról a Garabonciás, Hargitay István bólogat, vagy tán alszik a remetc-ember, aprókat horkant, de abbahagyja, amikor nagyobbab zökken a jármű; lehet Rózsa Zsuzsi is velünk van, de ki még? kilk még? A Dunától

megijedt kisasszony? Egy táncmester Budáról? Vagy inkább a Wittelsbachi-lány? Kálnay László ügyvéd Tompa Mihály mélabús költeményeit szavalná, ha figyelnének rá.

Május tizenkettedike péntekre esett 1933-ban. A Margitsziget édene, ahonnet elköltözött, ahonnet Szindbádnak el kellett költöznie — lakbérhátraléka volt, nem is kevés —, elvesszett, eltűnt. Mintha valóban ördög, feketepatás gonosz ugrott volna a toronyokra, hogy keserítse az „utolsó, legelső cigány”-t, aki szépasszonyok bolondja volt, megfordult utánuk az utcán, a parkokban. Fröccsből százat ivott? Soha nem tette, akármelyik pincér bizonygatta, keresztet vetve, ujját emelve erre az igazságra.

Röpül a kocsi, igen, a vörös postakocsi!

Mtnap izgatott lányokkal és fiúkkal volt tele — két napja — a város, előzőnlőték a tantermeket, a földisztított folyosókat, ballagtak ünnepi arccal, befelé a boldog májusba, egy percig se tűnődve azon, hogyan megy majdan a soruk, milyen munkát végeznek, megérik-e a nyugdíjas esztendőket. Szindbád velük volt, azt mondta nekik: vissza kell valahára térni a szeretetnek és megbecsülésnek ebbe a világba! A kerekeit csikorgató személyautó előtt vörös postakocsi robot. A meséket, a mesélést nem szabad elfelejtenünk, a tünt szerelmeket, családtagokat, igaz barátokat, a muzsikát, az érzéseket.

Szibvénulds — állapította meg a doktor, akkor májusban. Zörgetünk az ablaküvegen, bittal kopogtatunk, de Szindbád nincs a házban. Hanem valaki látta, mutatja, mondja, az előbb ballagott el a benzingőz szagú utcán. A Kéhliben, uzaz a Hidban megtaláljuk.

Szindbád vár bennünk.